

sia, en santarmia enkä Bobrikoffia, ja, jos niikseen tulee, koko hallitusrakkien kopla on vain nuuskaa minun hyppysissäni.

Hallbeberg, tultuaan vakuutetuksi että oven lukko kesti minun sanojeni painon, sai mielensä rauhoittumaan — että hänen sotaisesta luonnostansa, joka oli rouvan sylikoira kurittaessa paisunut tavallista urhoollisemmaksi, ei voinut huomata muita merkkejä kuin palttinavalkeita täpliä kasvoilla ja hiljaista vapisemista. Apupappi Fors muistettuansa minut äänivaltaiseksi seurakunnan jäseneksi, joka voin yhdellä äänellä kieltää häneltä kappalaisen viran ja tulot, otti uhkarohkeasti ylös käsikirjoituksensa väärästä esivallasta. Möller ehdittyään johdattaa mieleensä, että minä olen sitä „katajaista kansaa” vertyi ennalleen ja sanoi kömpelösti: „bravo kansamees!”

— „Katajainen kansa” peremmällä otti Möllerin „bravon” todesta ja räpytti. Ja sillä kansan kämmenien paukkeella oli niin vaikuttava voima, että minut kutsuttiin lavalle ja esitettiin herroille „rohkeana passivisena taistelijana”.

Seuraavana päivänä kysyttiin minulta, olenko halukas lähtemään matkoille.

Minä olin.